TÄHTI-SARJAT
N:o 10
Lokakuu
1960
Hinta
50:—

ROY ROGERS

ja TRIGGER

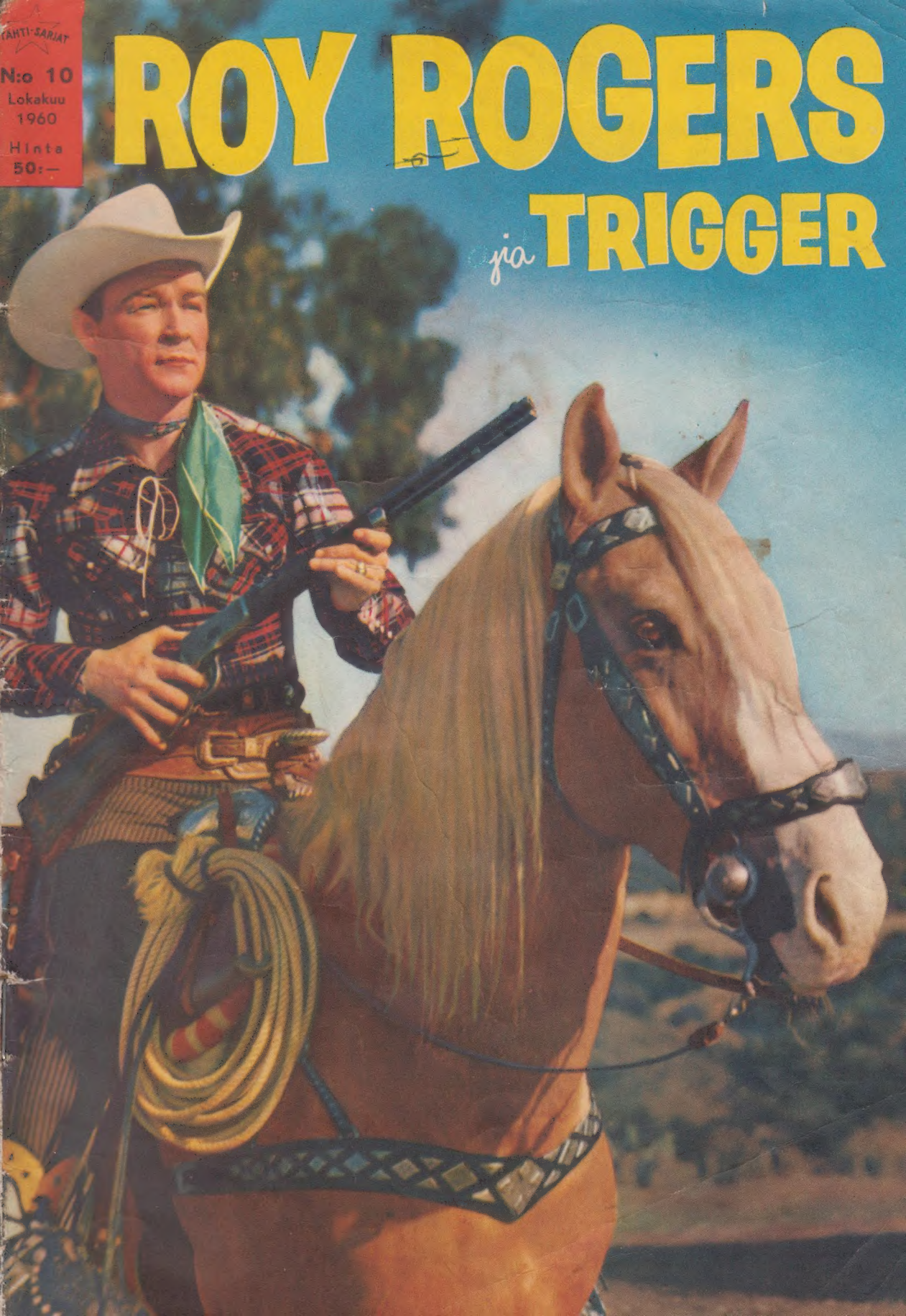

Ville Viikari

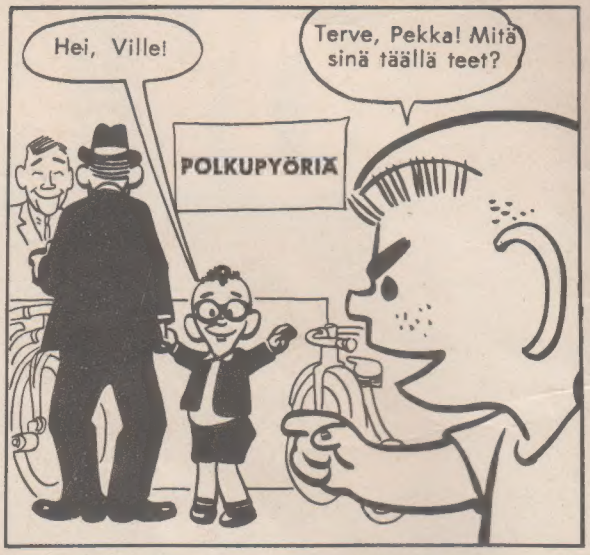

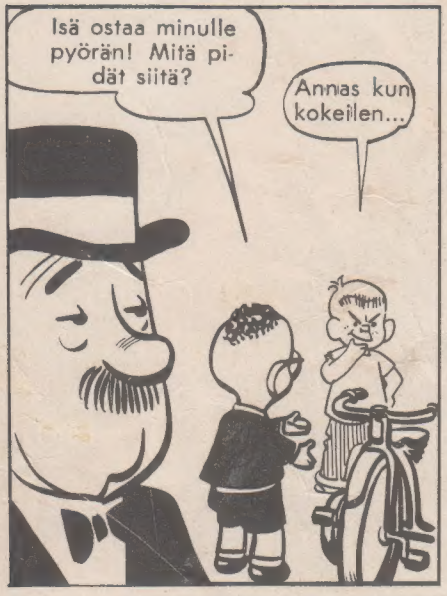

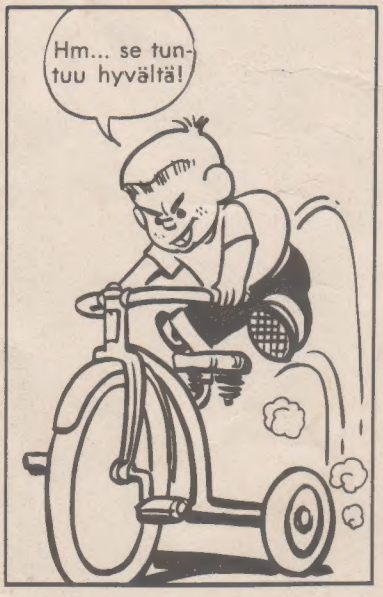

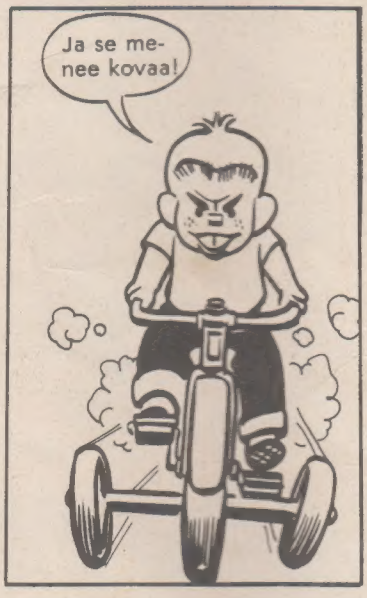

Roy Rogers ja TRIGGER

Kaksi vihaista miestä

Päätoimittaja: B. Terni. Julkaisija: Tähti-sarjat, Hämeentie 155, Helsinki. Puh.: vaihde (Pqletti) 79 04 33. Ilmestyy kerran kuukaudessa. Irtonumero 50 mk. Tilaushinta 1/1 vsk. 450 mk. — Painettu Lehtipaino Oy:n, Offsetpainossa Helsingissä. — Copyright 1957 by Roy Rogers-Frontiers, Inc. All rights reserved. Published in the Finnish language exclusively under the authority of Reportage Bureau Laszlo by arrangement with Western Printing & Lithographing Company Wisconsin, Racine, U.S.A., producers of the English language editions published by Dell Publishing Company in the U.S.A. and Canada.

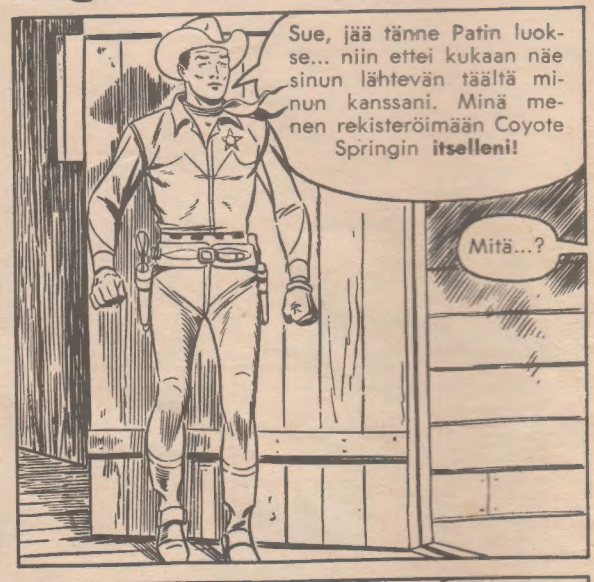

Kymmenen minuuttia myöhemmin . . .

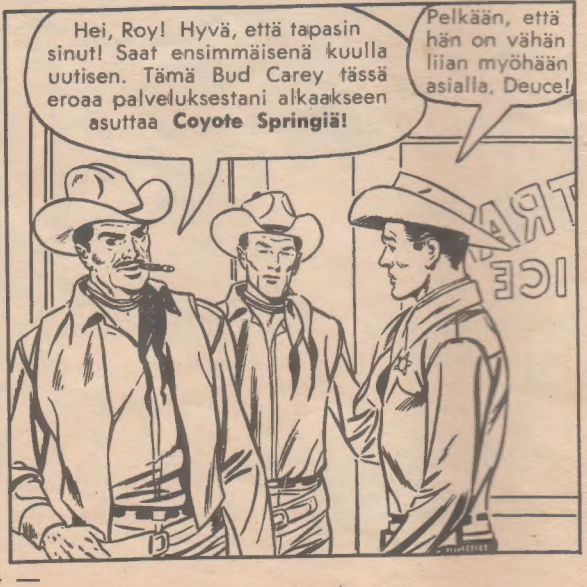

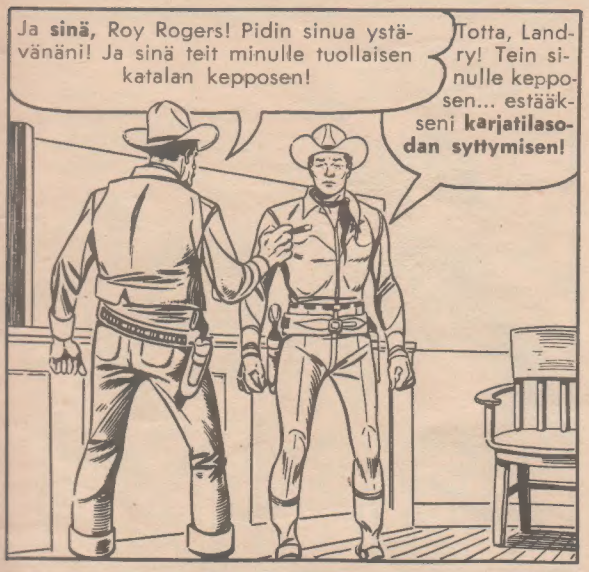

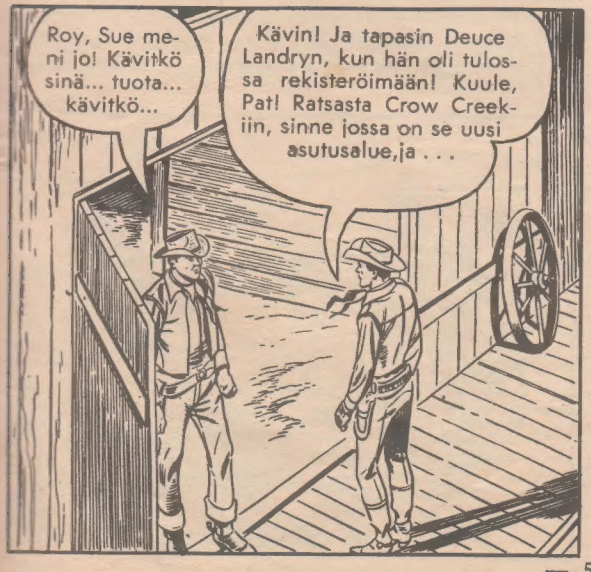

Samana yönä heti kuun noustua Pat ja joukko uudisasukkaita saapuvat Coyote Springiin . . .

Rakennamme turvamajamme tähän, Pat... ja revimme Mastikin laittoman aidan vasta myöhemmin!
Niin on parasta, Roy!

Patin pestaamat uudisasukkaat alkavat kaivaa maasta turvetta... Se on sellaista hommaa, jota kunniastaan kiinni pitävää cowboyta olisi melko mahdoton saada tekemään.

Tällaisen »porakaivon» poraaminen on onnen peliä, Pat! **Saatamme** tietysti löytää vettä jo ensimmäisellä yrityksellä.
Sanotaan, että yritetään kolme kertaa ja sitten lakataan!

Annetaan sille ryyppy ja koetetaan, imeekö se vettä!

Toisella yrityksellä...
Eläköön... vettä! Osuimme suoneen, Roy!

Pumpun ympärille Roy, Pat ja heidän apurinsa rakentavat nopeasti kaksi huonetta käsittävän turvemajan...

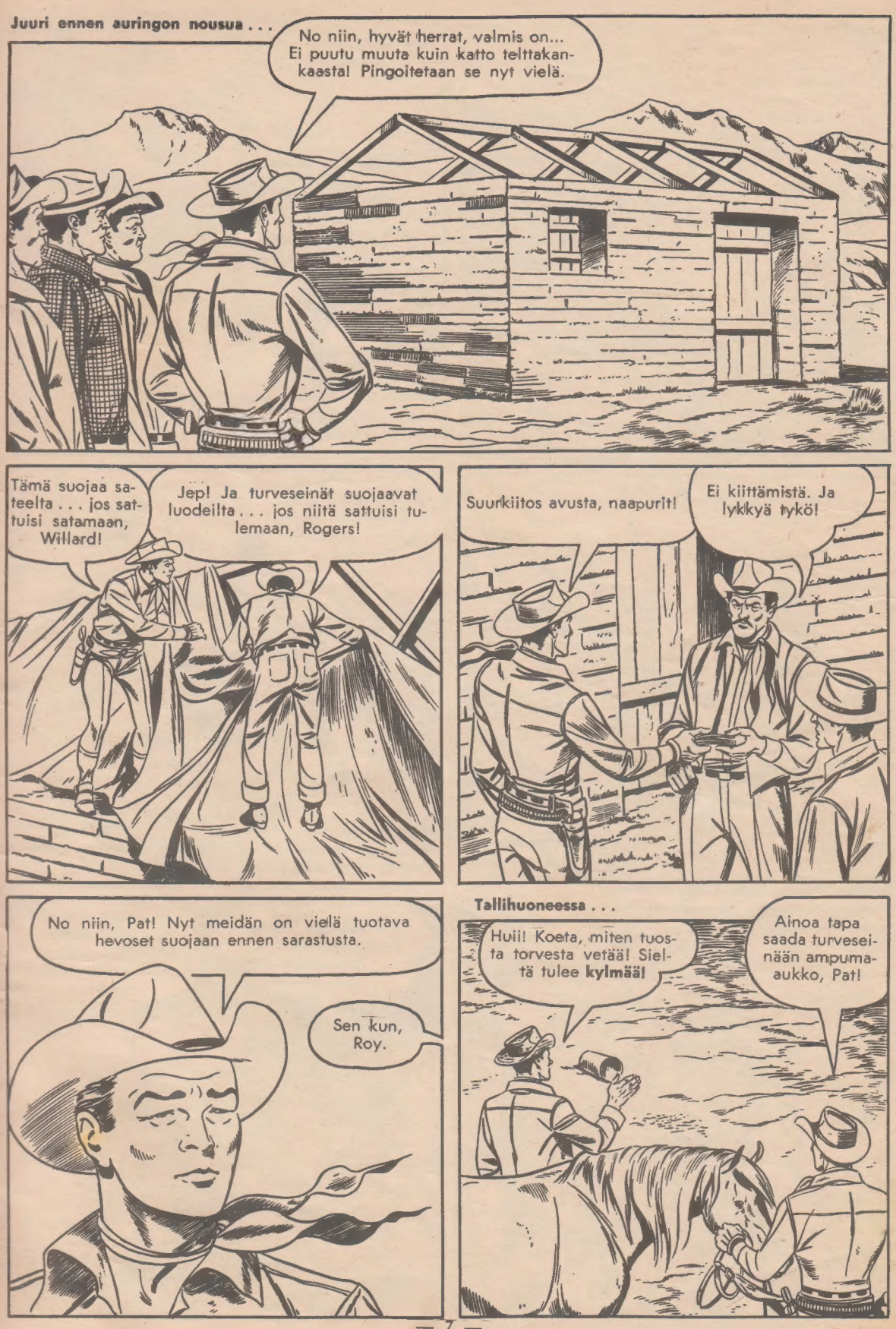
Juuri ennen auringon nousua . . .
No niin, hyvät herrat, valmis on... Ei puutu muuta kuin katto telttakankaasta! Pingoitetaan se nyt vielä.
Tämä suojaa sateelta . . . jos sattuisi satamaan, Willard!
Jep! Ja turveseinät suojaavat luodeilta . . . jos niitä sattuisi tulemaan, Rogers!
Suurkiitos avusta, naapurit!
Ei kiittämistä. Ja lykkyä tykö!
No niin, Pat! Nyt meidän on vielä tuotava hevoset suojaan ennen sarastusta.
Sen kun, Roy.
Tallihuoneessa . . .
Huii! Koeta, miten tuosta torvesta vetää! Sieltä tulee **kylmää!**
Ainoa tapa saada turveseinään ampuma-aukko, Pat!

Tällä hetkellä näkee varhainen Mastikin cowboy yön aikana nousseen majan . . .

. . .ja kannustaa ratsunsa laukkaan!

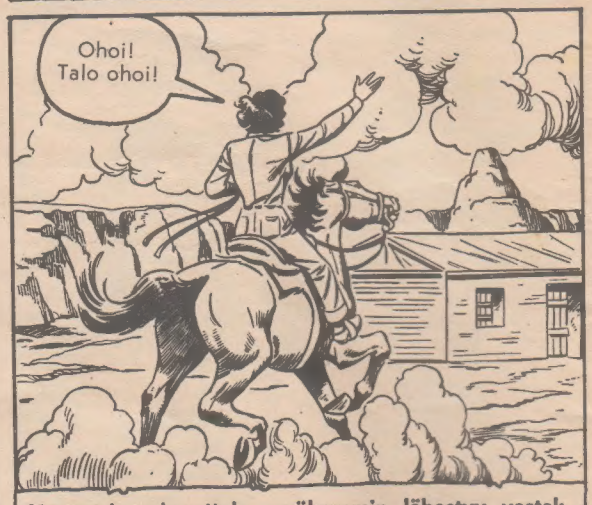

Muutamia minuutteja myöhemmin lähestyy vastakkaiselta suunnalta toinen ratsastaja.

Kas, teillähän on jo oikein kodikasta täällä, Roy!
Niin, onhan meillä tässä sievä pieni talo! Mutta oikeastaan tämä on **linnoitus!**

Ovi on vahvistettu hiekkasäkeillä... ja seinät on varustettu ampuma-aukoilla . . . siltä varalta, että Mastik tai teidän isänne suuttuisi oikein todella!
Ohh!

Teeleipiä... vielä lämpimiä, Sue! Jos haluat lisää munia ja pekonia, niin sitäkin on vielä.
Varjele! Ei minulla sentään ole cowboyn ruokahalua!
Aika kuluu syödessä ja keskustellessa, kunnes . . .

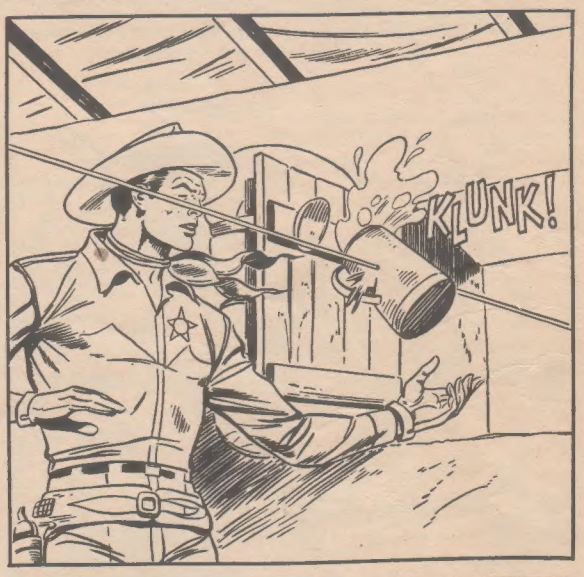
KLUNK!

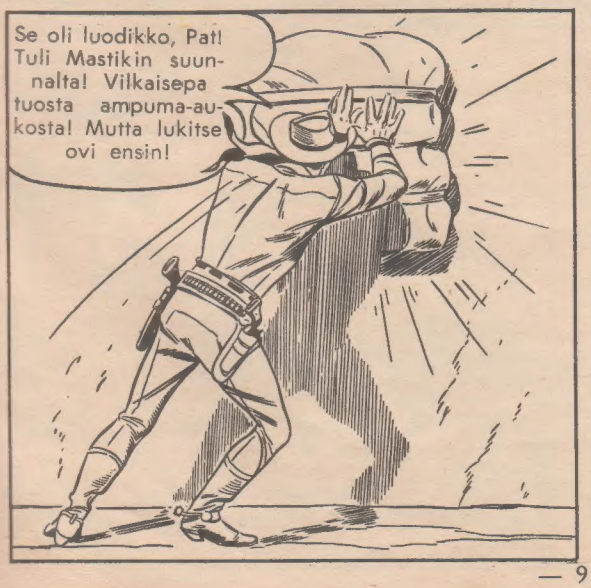
Se oli luodikko, Pat! Tuli Mastikin suunnalta! Vilkaisepa tuosta ampuma-aukosta! Mutta lukitse ovi ensin!

Boyd Mastik ja seitsemän ratsumiestä... yksi niistä poika Dan.
Dan! Oh . . . Roy, älkää antako tappelun syntyä!

Pysähtyen lähteelle »Punapää» Mastik karjuu käskynsä . . . ja uhkauksen!

Läheltä ujeltava luoti on Peten hermoille liikaa.

Ennenkuin Mastik saa tartuttua kasapanokseen ryöpsäyttää turvemajasta ammuttu luoti hiekkaa hänen silmilleen.

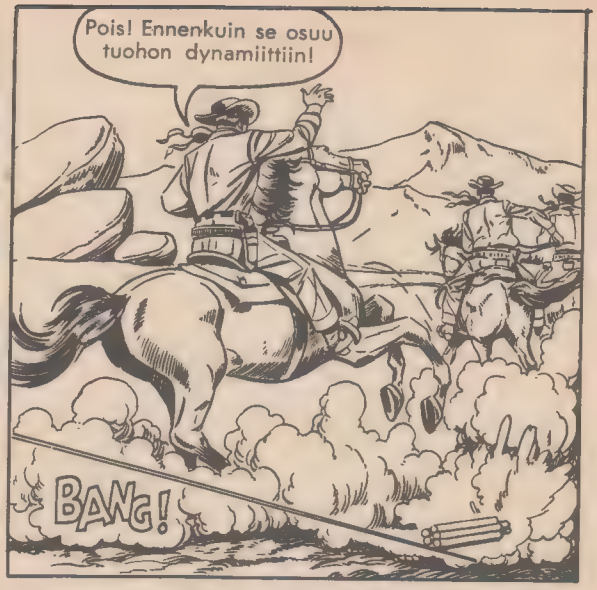

Kun Mastik ja hänen miehensä ovat vieneet hevoset turvaan . . .

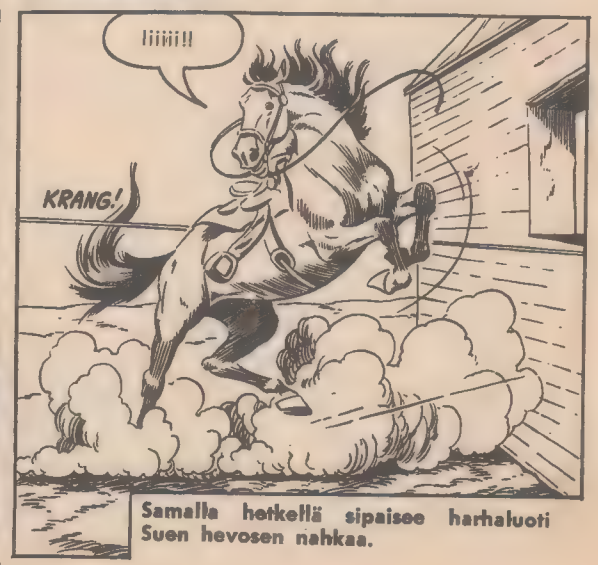

Samalla hetkellä sipaisee harhaluoti Suen hevosen nahkaa.

Mastik selittää miehilleen suunnitelmansa.

Viime hetkessä nuori Dan luopuu pelistä.

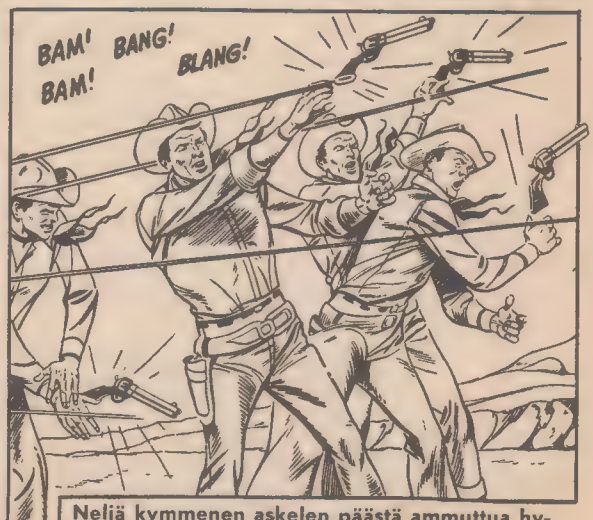

Neljä kymmenen askelen päästä ammuttua hyvintähdättyä laukausta lennättää aseet hyökkääjien käsistä.

Kas noin, hyvät herrat! ja nyt mr. Mastik ystävällisesti lähettää miehensä kotiin, koska hänet on **pidätetty!**
Ö-öö . . . sinäkö, Rogers!

Pojat! Ratsastakaa kotiin! Lysti on lopussa!

Kiitos, mr. Mastik! Olkaa hyvä ja astukaa sisään, niin saatte kokea toisen pikku yllätyksen.
Ö-höm! Sinäkö siellä olet, Pat Brady! Olen näköjään astunut karhurautoihin!

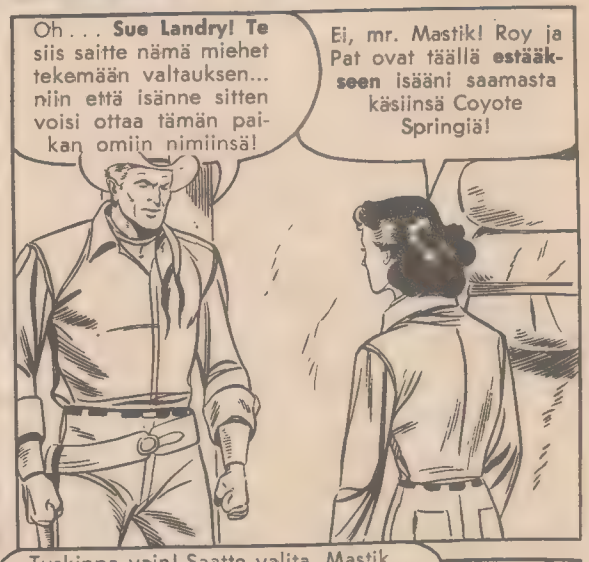
Oh . . . **Sue Landry! Te** siis saitte nämä miehet tekemään valtauksen... niin että isänne sitten voisi ottaa tämän paikan omiin nimiinsä!
Ei, mr. Mastik! Roy ja Pat ovat täällä **estääkseen** isääni saamasta käsiinsä Coyote Springiä!

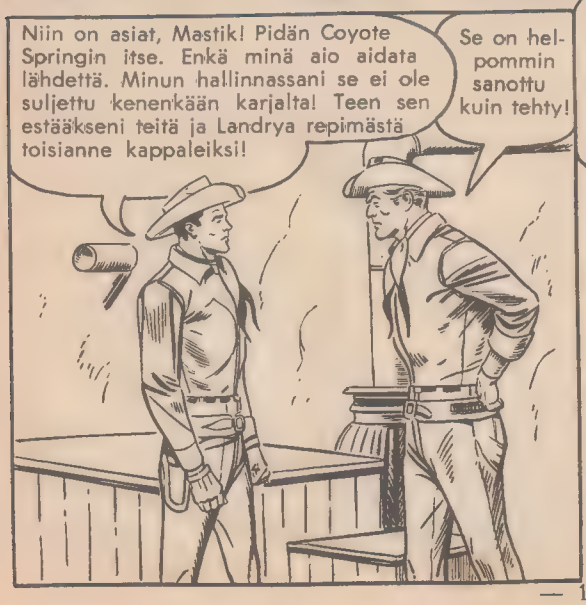
Niin on asiat, Mastik! Pidän Coyote Springin itse. Enkä minä aio aidata lähdettä. Minun hallinnassani se ei ole suljettu kenenkään karjalta! Teen sen estääkseni teitä ja Landrya repimästä toisianne kappaleiksi!
Se on helpommin sanottu kuin tehty!

Tuskinpa vain! Saatte valita, Mastik... joko tulette kaupunkiin ja allekirjoitatte sopimuksen, jolla sitoudutte olemaan siivosti . . . tai sitten menette vankilaan **taponyrityksestä!!!** Olette vanha merirosvo, mutta uskon, että sanaanne voi luottaa!
Hm!

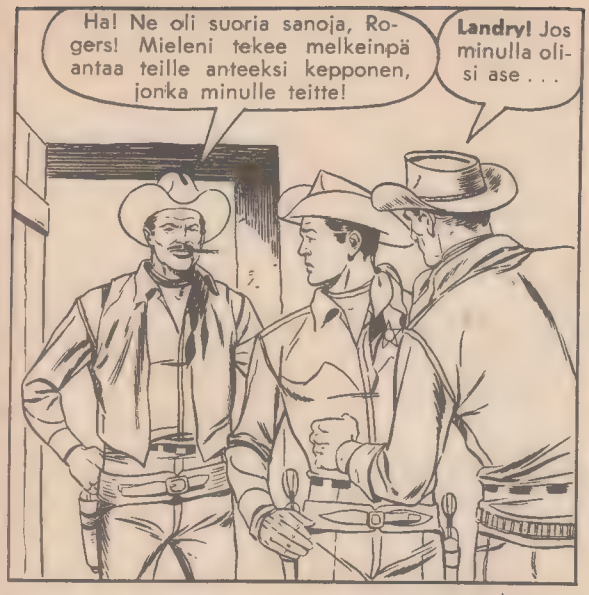

Vähän myöhemmin . . .

Matkalla Longhornin kaupunkiin . . .

Roy Rogers ja TRIGGER

VARJOJA KANJONISSA

Ollessaan kerran talvisaikaan kotimatkalla Royn yllättää lumimyrsky.

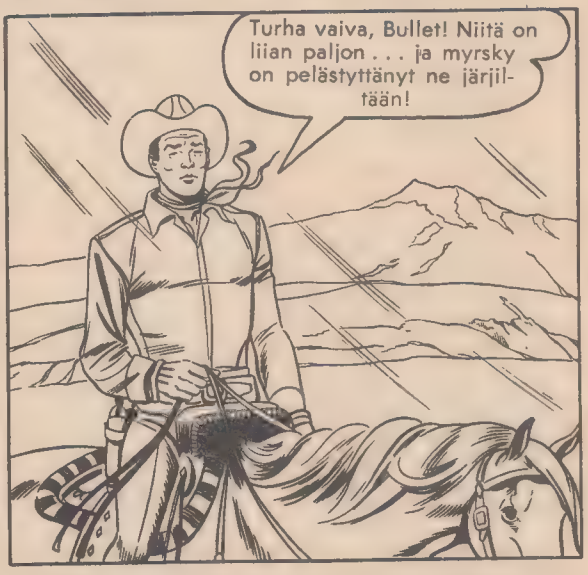

Äkkiä Bullet kääntää kuononsa tuuleen ja nuuhkii pitkään.

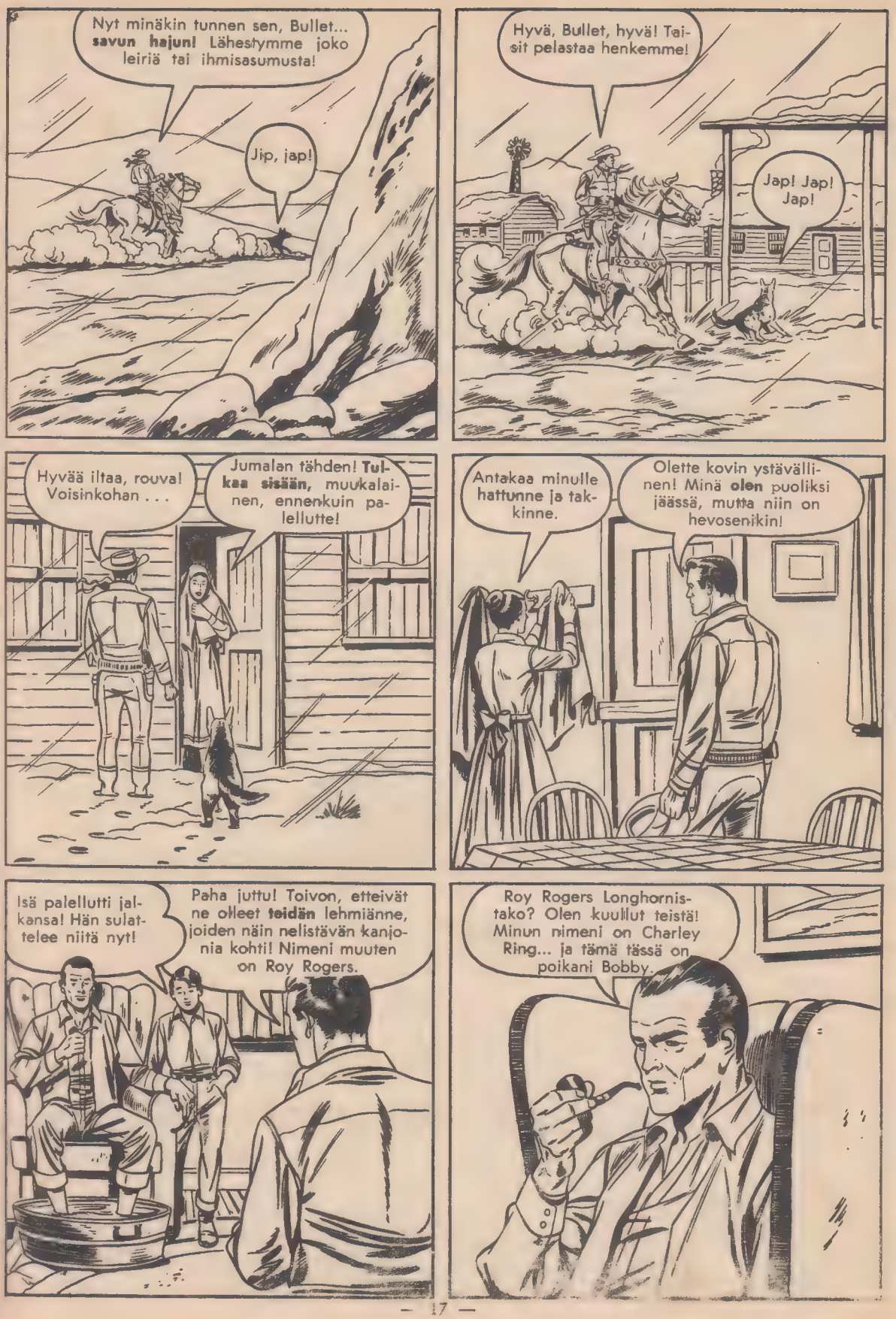
Nyt minäkin tunnen sen, Bullet... **savun hajun!** Lähestymme joko leiriä tai ihmisasumusta!
Jip, jap!
Hyvä, Bullet, hyvä! Taisit pelastaa henkemme!
Jap! Jap! Jap!
Hyvää iltaa, rouva! Voisinkohan . . .
Jumalan tähden! **Tulkaa sisään,** muukalainen, ennenkuin palellutte!
Antakaa minulle **hattunne** ja takkinne.
Olette kovin ystävällinen! Minä **olen** puoliksi jäässä, mutta niin on hevosenikin!
Isä palellutti jalkansa! Hän sulattelee niitä nyt!
Paha juttu! Toivon, etteivät ne olleet **teidän** lehmiänne, joiden näin nelistävän kanjonia kohti! Nimeni muuten on Roy Rogers.
Roy Rogers Longhornistako? Olen kuullut teistä! Minun nimeni on Charley Ring... ja tämä tässä on poikani Bobby.

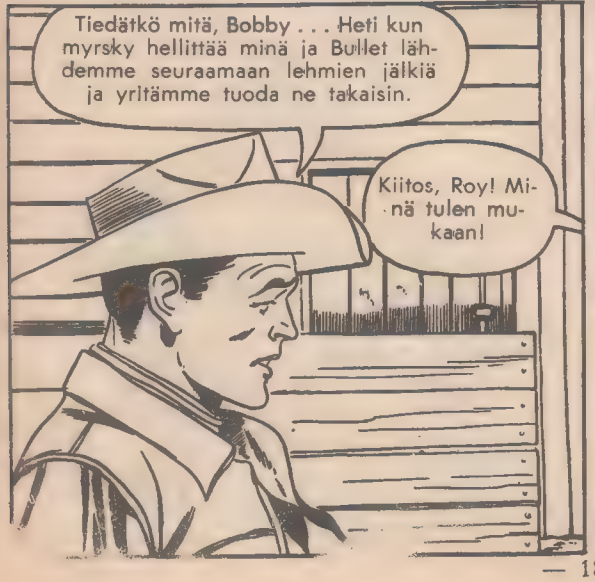

Seuraavana aamuna myrskyn lakattua . . .

Vouv! Jos lehmät syöksyivät tuonne, niiden kävi takuulla hullusti!
Niin kävi! Mutta siellä ei näy mitään merkkejä lehmistä!

Täällä päin pitäisi olla syvä sivukanjoni, jota tietääkseni ei ole koskaan tutkittu. Mennään etsimään sitä!

Tässä se on, Bobby!
Paha vain, että lumi on peittänyt kaikki jäljet.

Tuolla on jälkiä! Tästä ne menivät alas, Bobby! Näetkö tuota poljettua lunta tuolla pohjalla?

Emme voi **ratsastaa** alas tästä, Roy! Hevonen voisi katkaista jalkansa . . .
...tai niskansa! Olet oikeassa, Bobby! Mutta se ei estä **meitä** yrittämästä! Ota lassosi mukaan.

Vouv! Mitäs jos saamme aikaan lumivyöryn?
Ei se pystyisi meitä hautaamaan . . . lunta ei ole kasaantunut kylliksi!

Hei! Minä...
Kun he ovat jo lähellä kanjonin pohjaa, Bobbyn jalka pettää...

Umph!
...ja hän syöksyy päistikkaa lumihankeen!

Ha, ha! Luulitko hyppääväsi järveen?
Jak!

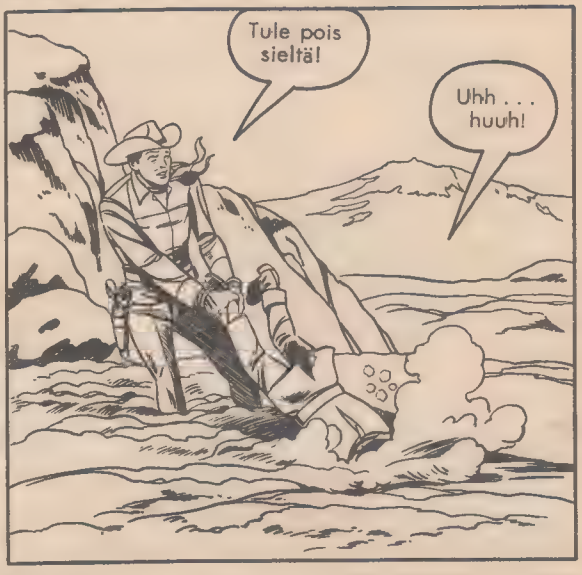
Tule pois sieltä!
Uhh . . . huuh!

Kuule! Jos nuo lehmät putosivat tuollaiseen syvään lumeen, niin tuskin niille kävi mitenkään!
Niin minäkin arvelen, Bobby! Mennään nyt ja koetetaan löytää ne!

Muu-uhh! Muu-ii-uh! Ii-uh! Ii-uh!
Kuuletko? Kuulostaa vihaiselta sonnilta!
Toivottavasti se on meidän härkä!

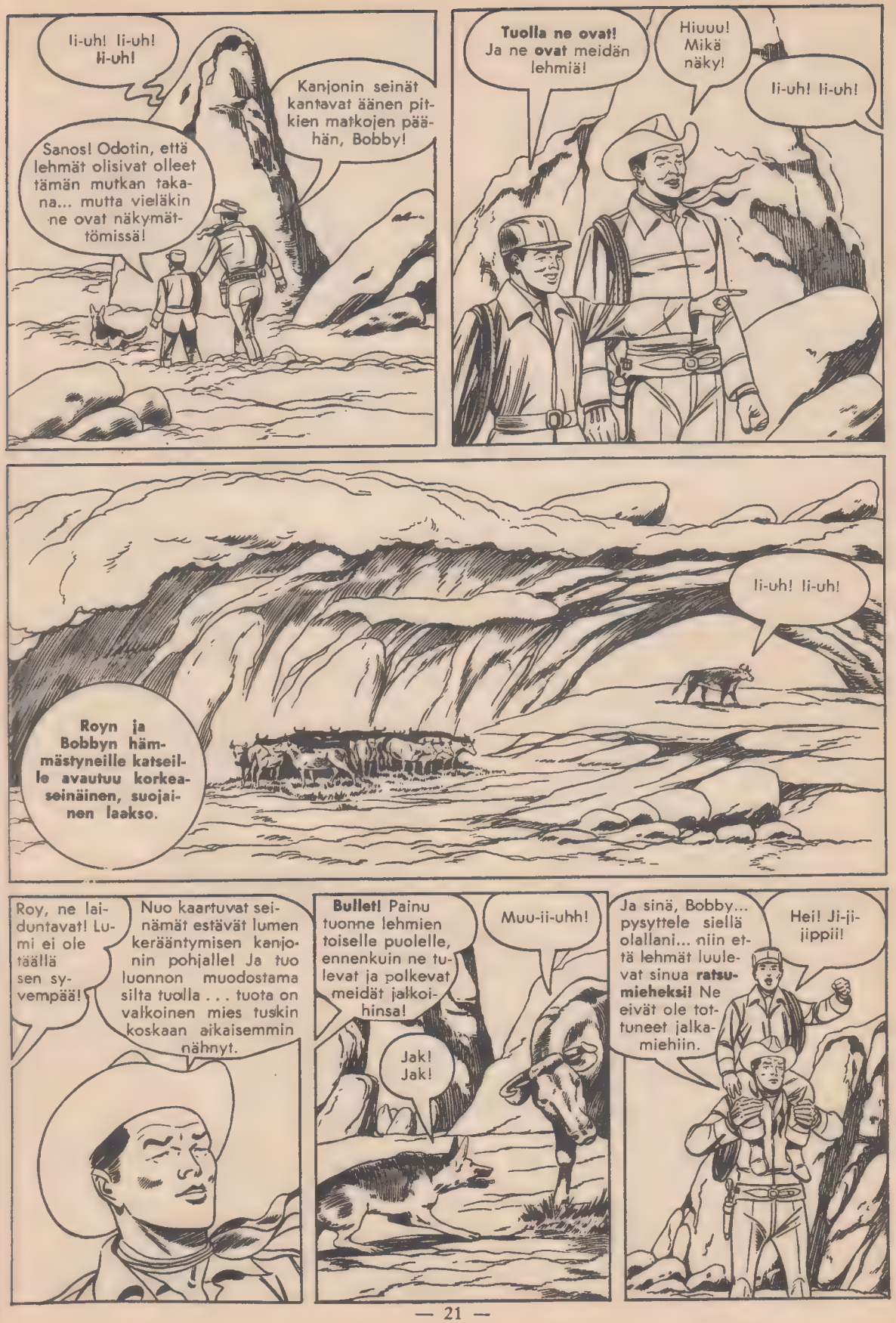
Ii-uh! Ii-uh! Ii-uh!
Kanjonin seinät kantavat äänen pitkien matkojen päähän, Bobby!
Sanos! Odotin, että lehmät olisivat olleet tämän mutkan takana... mutta vieläkin ne ovat näkymättömissä!
Tuolla ne ovat! Ja ne ovat meidän lehmiä!
Hiuuu! Mikä näky!
Ii-uh! Ii-uh!
Ii-uh! Ii-uh!
Royn ja Bobbyn hämmästyneille katseille avautuu korkeaseinäinen, suojainen laakso.
Roy, ne laiduntavat! Lumi ei ole täällä sen syvempää!
Nuo kaartuvat seinämät estävät lumen kerääntymisen kanjonin pohjalle! Ja tuo luonnon muodostama silta tuolla . . . tuota on valkoinen mies tuskin koskaan aikaisemmin nähnyt.
Bullet! Painu tuonne lehmien toiselle puolelle, ennenkuin ne tulevat ja polkevat meidät jalkoihinsa!
Muu-ii-uhh!
Jak! Jak!
Ja sinä, Bobby... pysyttele siellä olallani... niin että lehmät luulevat sinua ratsumieheksi! Ne eivät ole tottuneet jalkamiehiin.
Hei! Ji-ji-jippii!

Jokin muukin kuin me on saanut nuo lehmät levottomiksi, Roy!
Ja tuo härkä tuolla sillan alla! Se käyttäytyy omituisesti!
Uuh! Uuh! Uuh! Ii-uh Ili-uuh!

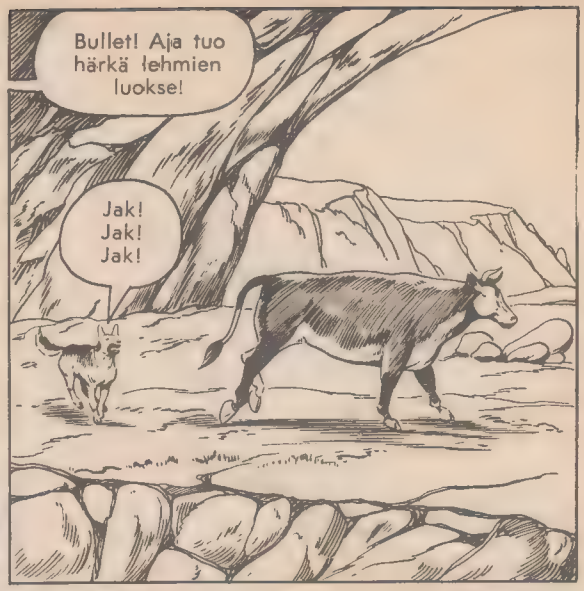
Bullet! Aja tuo härkä lehmien luokse!
Jak! Jak! Jak!

Roy . . . Katso! Taloja! Siltakaaren alla!
Vanha intiaanien luolaasutus, Bobby!

Mikä se sitten olikaan, jolle tuo härkä mylvi, niin se oli tuolla ylhäällä . . . ehkä villikissa tai kojootti!
Se on mennyt nyt! Kuule! Minua haluttaisi kiivetä tuonne ylös!

Siinä on vanhat intiaanien portaat . . . kallioon hakatut jalan- ja kädensijat! Mitä tulen perässäsi ylös, Bobby!
Okay!

Olen ylhäällä, Roy! Mutta täällä on vähän kolkkoa . . . täällä varjossa!
Ymmärrän mitä tarkoitat!

Jepulis! En minä varjoja pelkää! Me tutkitaan Bulletin kanssa tämä talo. Ota sinä tuo seuraava, Roy!
Se on miehen puhetta, Bobby! Tehdään niin!
Kaivele vähän tuota maalattiaa. Ehkä löydämme hyvinkin jonkin muistoesineen . . . saviastian tai veitsen tai nuolenkärjen.
Selvä! Tuntuu oudolta ajatella, että me olemme ensimmäiset **valkoiset,** jotka näemme tämän paikan!
Jokaisessa näistä huoneista asusti kokonainen perhe . . . niin olen kuullut kerrottavan. Tässä näyttää olleen toinen kerros.
Nämä tikkaat kestävät vielä miehen painon... vaikka ovat vuosisatojen ikäiset.
Ja tämä lattiakin tuntuu vielä lujalta... Hei! **Mikäs Bobbylle tuli?**
OU! Roy!
Ja-ja-jak! Jak!
Hän on viereisessä talossa!

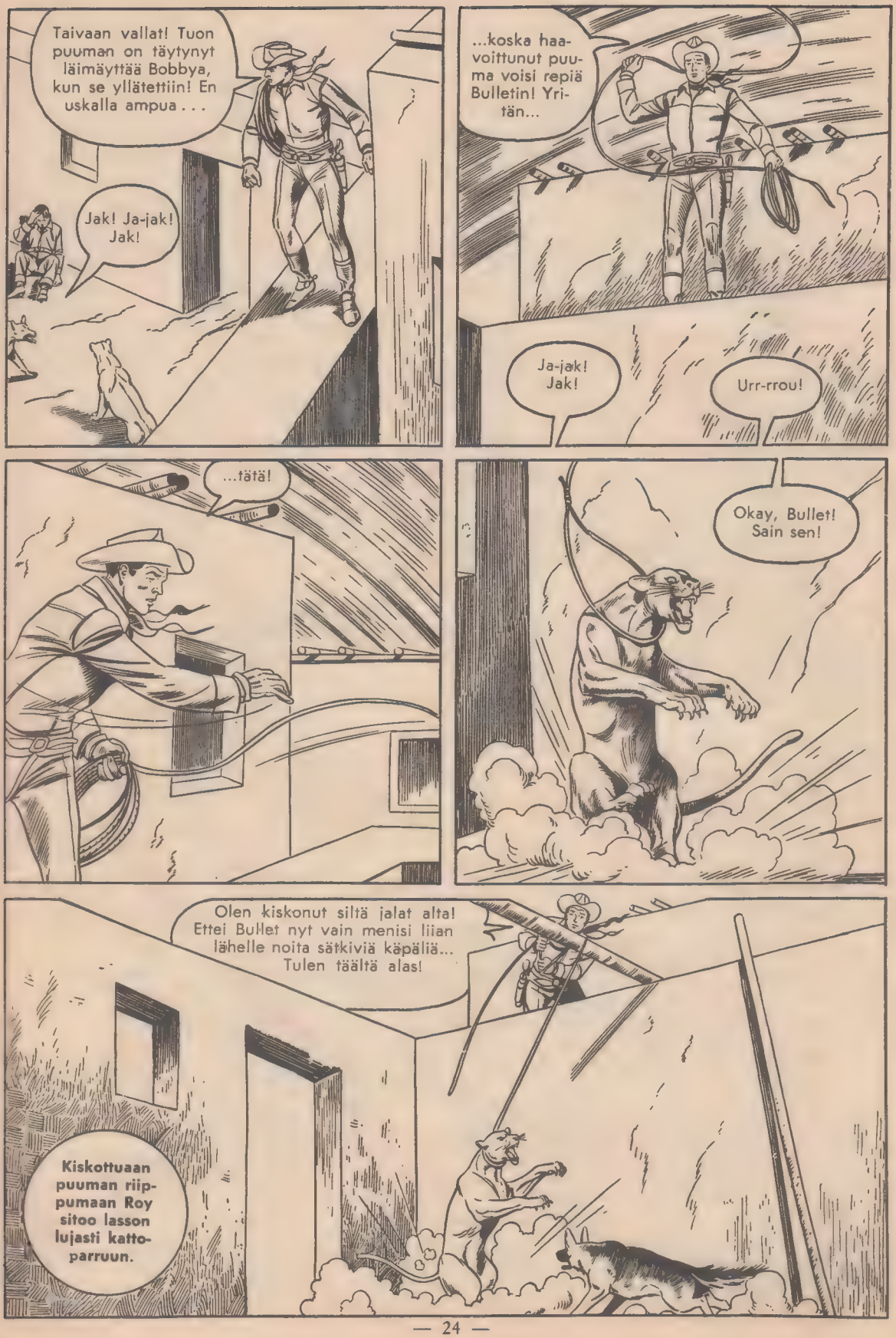
Taivaan vallat! Tuon puuman on täytynyt läimäyttää Bobbya, kun se yllätettiin! En uskalla ampua . . .
Jak! Ja-jak! Jak!
...koska haavoittunut puuma voisi repiä Bulletin! Yritän...
Ja-jak! Jak!
Urr-rrou!
...tätä!
Okay, Bullet! Sain sen!
Olen kiskonut siltä jalat alta! Ettei Bullet nyt vain menisi liian lähelle noita sätkiviä käpäliä... Tulen täältä alas!
Kiskottuaan puuman riippumaan Roy sitoo lasson lujasti kattoparruun.

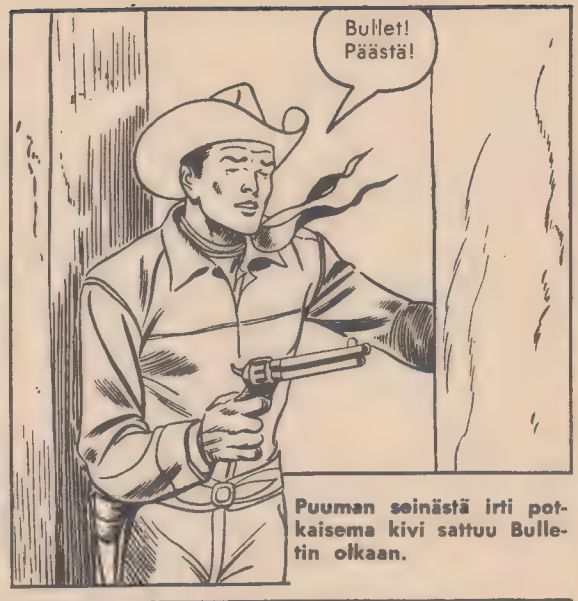

Puuman seinästä irti potkaisema kivi sattuu Bulletin olkaan.

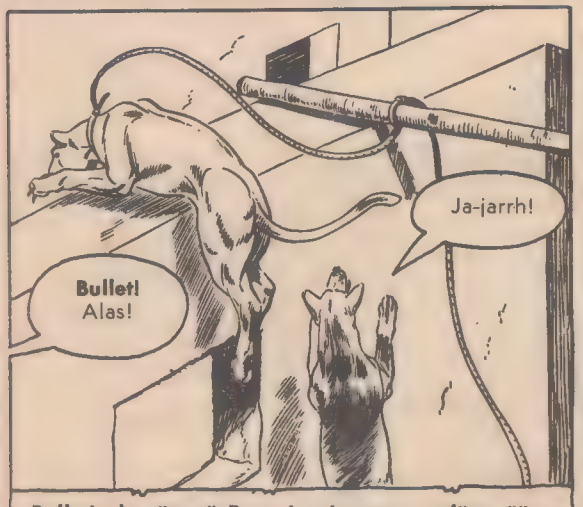

Bulletin hypätessä Roy ei voi ampua pelätessään osuvansa nelijalkaiseen toveriinsa.

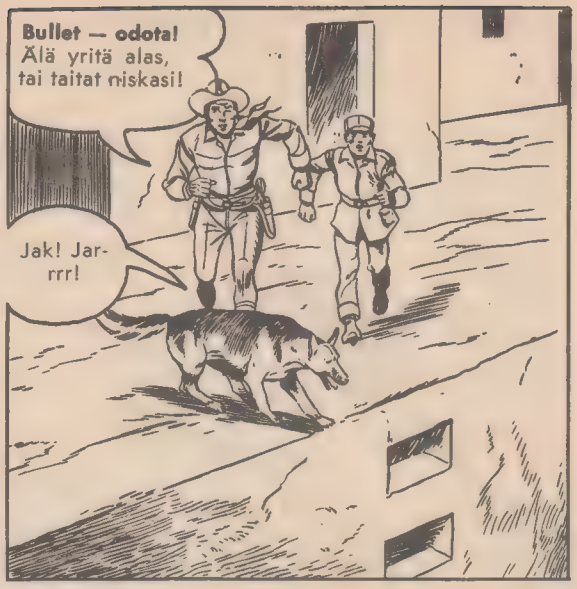

Kattopaalun aiheuttama kolina herättää lauman suojelijan huomion samalla kun se hidastaa puuman pakoa.

Paalu tarttuu kahden puun väliin . . . ja puuman pako päättyy äkkiä.

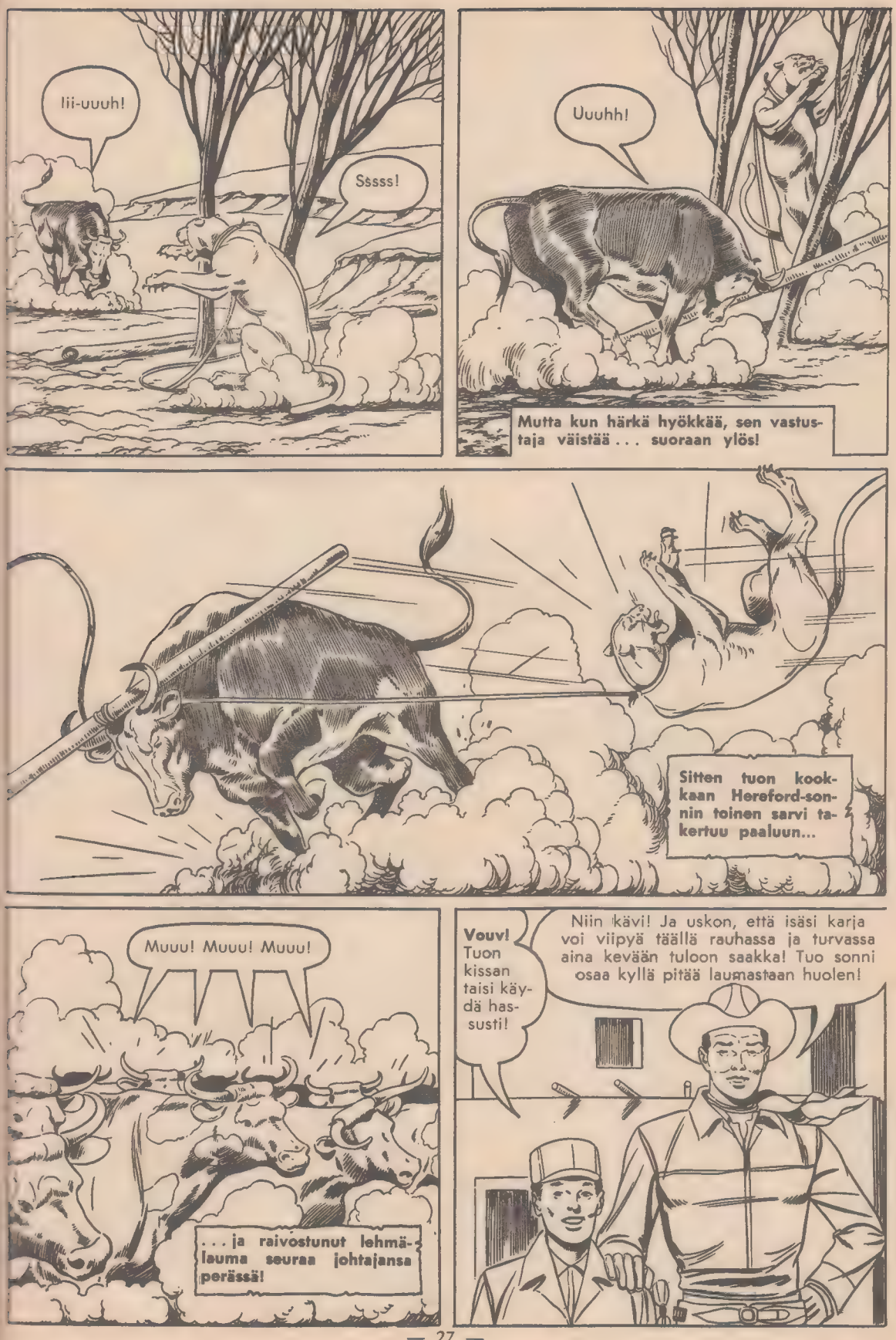
Iii-uuuh!
Sssss!
Uuuhh!
Mutta kun härkä hyökkää, sen vastustaja väistää . . . suoraan ylös!
Sitten tuon kookkaan Hereford-sonnin toinen sarvi takertuu paaluun...
Muuu! Muuu! Muuu!
. . . ja raivostunut lehmälauma seuraa johtajansa perässä!
Vouv! Tuon kissan taisi käydä hassusti!
Niin kävi! Ja uskon, että isäsi karja voi viipyä täällä rauhassa ja turvassa aina kevään tuloon saakka! Tuo sonni osaa kyllä pitää laumastaan huolen!

Tawny

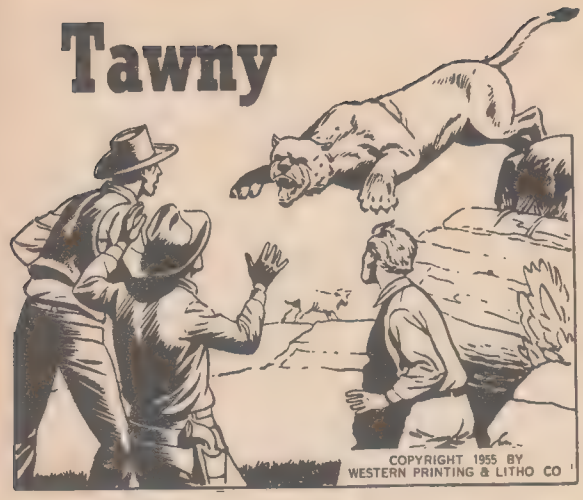

Raivosta suunniltaan Cal Judson tähtäsi luodikolla villikissaa, joka istui häntänsä vieressä talon edessä.

»Ei, isä — älä ammu Tawnya», rukoili nelitoistavuotias Freddy Judson miltei valmiina itkemään. Hän juoksi lemmikkinsä luokse, ja polvistuen sen viereen kiersi käsivartensa sen ympärille. Iso kissaeläin kehräsi ja nuoli pojan kasvoja. Freddy oli hoitanut sitä poikasesta saakka, aina siihen asti kun sen äitiä oli kohdannut lampaantappajan kuolema.

»Tuosta haaskasta on tullut tappaja!» raivosi isä. »Verijälkiä — villatupsuja — kaksi, kolme surmattua lammasta joka yö! Tawnysta on tullut lampaantappaja kuten äitinsäkin oli.»

»Mutta minähän syötän sitä niin hyvin», vaikeroi Freddy. »Miksi se tappaisi lampaita, kun se on kylläinen?»

»Nuo elukat tappavat sulasta tappamisen ilosta, poika», ärähti Judson. »Siirry syrjään, niin että voin ampua.»

»Ei — älä tee sitä!» huusi Freddy. »Se voi aivan hyvin olla jokin muu kissa kuin Tawny. Kuule, isä — jään tänä yönä vahtimaan Tawnya. Silloinhan nähdään, tappaako se lampaita.»

Judson pohdiskeli hetken. Hän ei pystynyt ymmärtämään kiintymystä, jota poika voi tuntea lemmikkieläintä kohtaan. Lopulta hän vastahakoisesti antoi periksi. »Hyvä on, onhan se tavallaan oikeudenmukaista», hän tuumi.

Sinä yönä Freddy istui vartiossa sen kopin edustalla, jonka hän itse oli Tawnylle rakentanut. Tawnya ei voitu pitää sidottuna. Se olisi joko valittanut koko yön tai purrut köyden poikki. Niinpä Freddy ei voinut tehdä muuta kuin vahtia nähdäkseen, hiipisikö Tawny yöllä tiehensä.

Vaikka Freddy oli vakaasti päättänyt olla nukkumatta, kävivät hänen silmäluomensa yhä raskaammiksi ja raskaammiksi ja sulkeutuivat viimein. Hän heräsi hätkähtäen kukkulalta kuuluvaan vaimeaan lampaiden määkinään. Se merkitsi, että jokin peto oli lampaiden kimpussa. Freddy hyppäsi pystyyn ja vilkaisi pelokkaasti Tawnyn koppiin.

Tawny ei ollut siellä!

Kyyneleitään nieleskellen Freddy säntäsi kohti kukkulaa. Kallioiden varjossa hän erotti liikettä. Sinne Freddy hiipi peläten löytävänsä Tawnyn raahaamassa tappamaansa lammasta.

Mutta kun hän tuli lähemmäksi, hän näkikin kallion varjossa kaksi miestä! He sitoivat parhaillaan elävää lammasta, jonka he sitten heittivät lähellä oleville rattaille. Rattailla oli jo ennestään useita samoin käsiteltyjä lampaita. Lopuksi miehet levittelivät ympäristöön villatukkoja.

»Lammasvarkaita!» ajatteli Freddy raivostuneena. »Ne jättävät jälkeensä nuo väärät johtolangat tietäen hyvin, että isä epäilee heti Tawnya. Hiivin takaisin ja herätän isän . . .»

Mutta irtonaiset kivet rasahtivat Freddyn jalan alla, miehet lähtivät hänen peräänsä, saivat hänet kiinni ja toinen heistä asetti kämmenensä hänen suulleen.

»Vai keksit sinä meidät, poika!» karhea ääni ärisi. »Nyt sinä tulet mukaamme ja . . .»

Miehen lause jäi kesken, kun pitkä notkea hahmo kiisi alas kallioilta.

»Tawny!» kirkui Freddy ilosta suunniltaan. »Siksi siis et ollut kopissasi. Vainusit nämä rosvot. Rauhoitu, poika — älä revi niitä kappaleiksi!»

Ärisevä kissaeläin oli vain kaatanut miehet alleen. Nyt se seisoi heidän päällään muristen uhkaavasti.

»Heittäkää aseenne jalkoihini», komensi Freddy. »Jos yritätte ampua, usutan Tawnyn kimppuunne — ja se on nopea kuin salama, onko selvä?»

Nöyrinä miehinä rosvot heittivät revolverinsa Freddyn jalkoihin. Nyt saapui jo isäkin juosten poikansa äänen hälyttämänä.

»Katso, isä, miten mainio lammaskoira meillä on!» riemuitsi Freddy. »Vähät siitä vaikka se onkin — kissa!»

SAM SEIKKAILIJA KERTOO

Olisin voinut sanoa, että puuttui vielä pari palvelijaa heitä passaamaan . . . mutta annoin olla sanomatta!

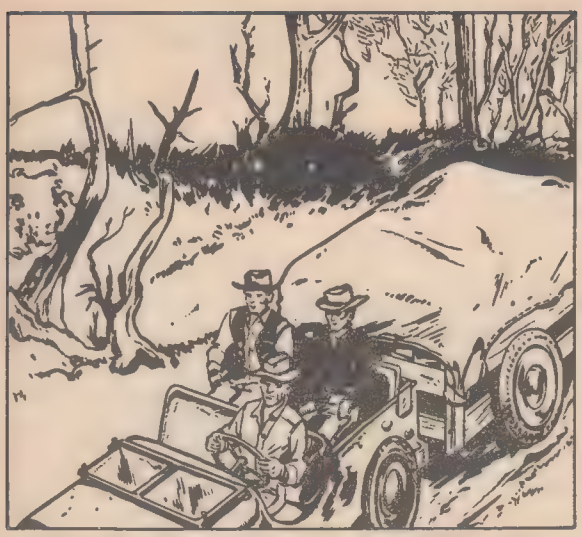

He löysivät jeepin, ja sitten me painuttiin metsiin.

Sinä iltana he ahmivat oikein vanhan ajan erämiehen illallisen kokoontaitettavan pöytänsä ääressä istuen.

Tuntia ennen auringonnousua lähdimme vaeltamaan kohti kalkkunoiden yöpuita, mutta nuo arkajalat saivat sellaisen metelin aikaan . . .

. . . että säikyttivät ison uroskalkkunan lentoon! Sen siipien läiske herätti koko metsän!

Ei ollut olemassa kuin yksi keino: kätkeä arkajalat jonnekin ja ajaa kalkkuna heidän haulikkojensa ulottuville!

Minä läksin yksin tutkimaan metsää mökin ympärillä katuen jo, että olin ryhtynyt koko hommaan!

Arkajalat olivat tuskin ehtineet sisälle, kun kuulin heidän haulikkonsa laukeavan!

Toinen miehistä kiukustui niin, että pamautti poistuvia sikoja lintuhauleilla! Ne eivät lävistäneet sikojen nahkaa . . .

Karju puski haulikon toisen miehen kädestä, ja oli luojan kiitos, ettei hän saanut noita teräviä torahampaita nahkaansa!

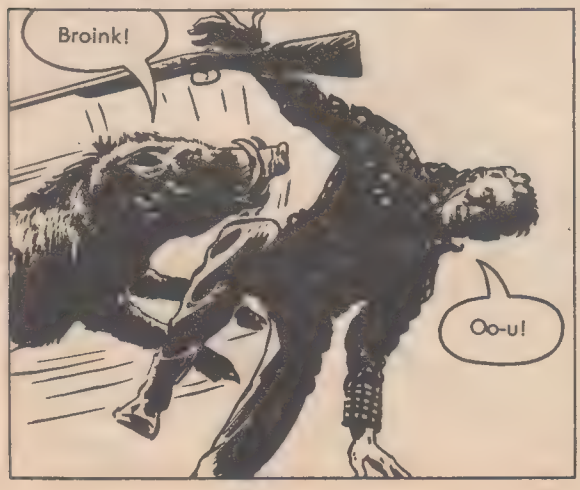

He olivat todella kompastuneet . . . villisikapesueeseen, joka nukkui mökissä.

. . . mutta saivan vanhan karjun raivostumaan! Se kääntyi ja hyökkäsi noiden sunnuntaimetsästäjien kimppuun, ennenkuin he ehtivät panostaa uudelleen haulikkonsa!

Jotenkin nuo sunnuntaimetsästäjät pääsivät kipuamaan mökin katolle.

Ja siellä he kököttivät, kunnes aurinko nousi ja he näkivät, että karju oli mennyt matkoihinsa.

Sillävälin minä tein parhaani ajaakseni kalkkunoita heidän ammuttavikseen tietämättä, että he olivat jo matkalla leiripaikallemme.

Tämä oli heidän onnenpäivänsä! Kierreltyään aikansa eksyksissä he lopulta todella löysivät telttansa . . . vain havaitakseen, että heillä oli vuokralainen . . .

Se oli puolikasvuinen karhu, jonka hampaat olivat tarttuneet partavaahtoa sisältävään peltipurkkiin! Se kömpi esiin teltan aukosta suu ja silmät vaahdossa.

Karhu oli varmaan heittäytynyt maahan kieriskelemään — vapautuakseen partavaahdokepurkista — juuri samalla hetkellä, jolloin miehet ampuivat, ja lintuhaulit lensivät sen ylitse pensaikkoon.

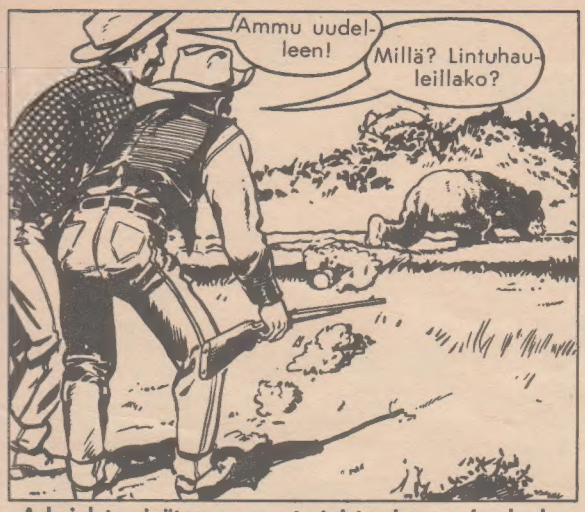

Arkajalat eivät ampuneet toistamiseen, ja karhu poistui, kun purkki oli irronnut sen hampaista.

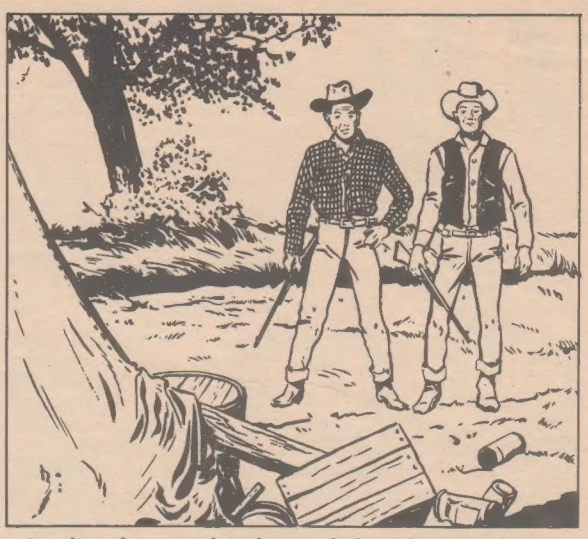

Se oli sotkenut pahan kerran koko teltan sisällön . . .

Jäljellä ei ollut muuta kuin muutamia lihasäilykepurkkeja. Niinpä he rakensivat nuotion ja työnsivät pari purkkia lähelle tulta lämpenemään!

Tällävälin olin jo löytänyt heidän jälkensä ja pidin kovaa kiirettä ehtiäkseni heidän luokseen, ennenkuin he ehtisivät joutua uuteen pinteeseen.

Mutta en sittenkään tullut ajoissa! Noissa ilmatiiviissä purkeissa kehittyi höyryä, ja ne räjähtivät . . .

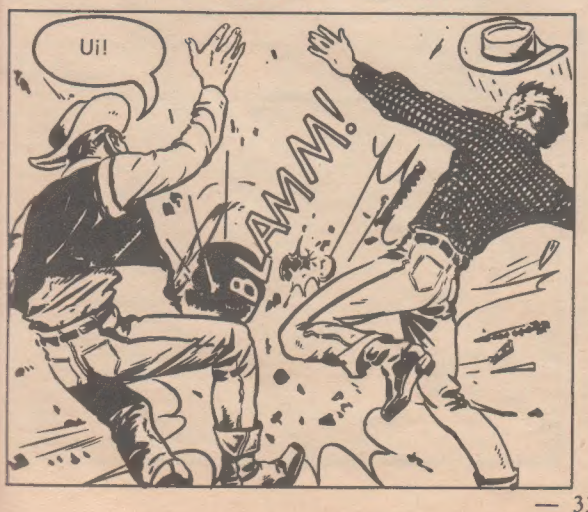

. . . yksi toisensa perästä suihkuttaen ympärilleen kuumaa kastiketta ja tuhkaa.

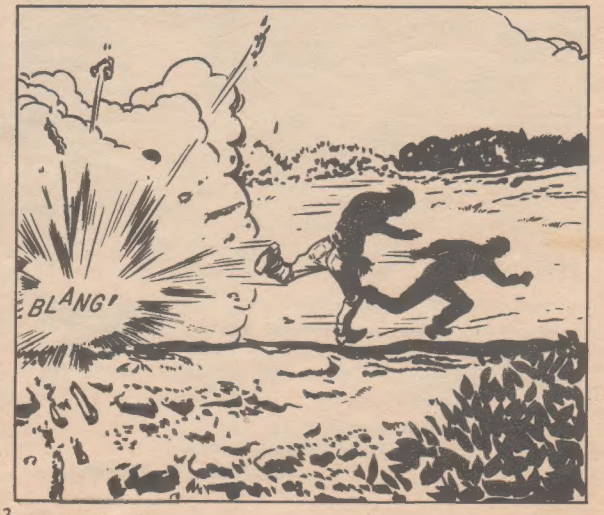

Kun toinen purkki räjähti, minä aloin juosta . . . mutta haulikkoni ja löytämäni vanha rautapata hidastivat kulkuani.

Saavuin aukealle juuri kun jeeppi starttasi . . . mutta nuo arkajalat eivät edes vilkaisseet taakseen.

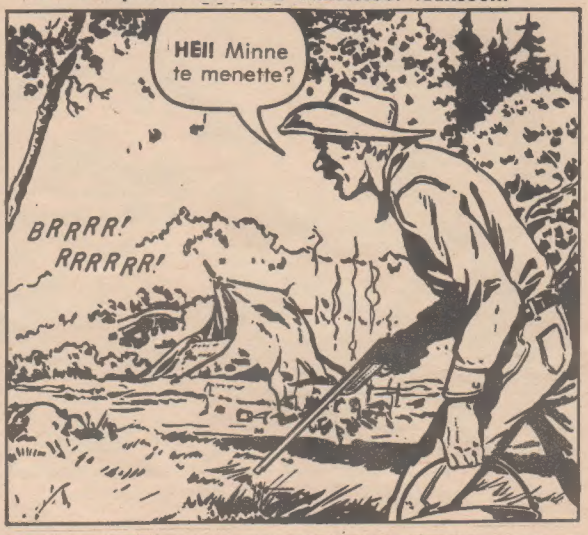

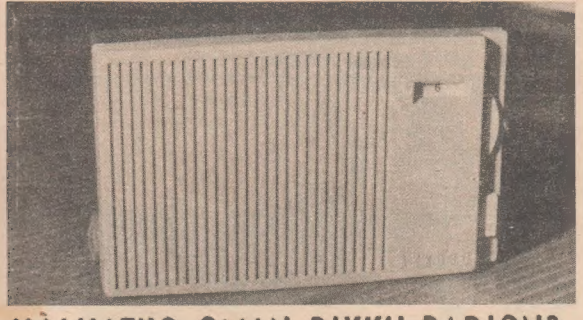

HALUATKO OMAN PIKKU RADION?

Se on mainio retkillä, kesämökillä, matkoilla, halutessasi olla omassa huoneessasi yksin tai tovereittesi kanssa. Jos tilaat ROY ROGERSin ensi vuodeksi joulukuun 31. päivään mennessä, osallistut arvontaan, missä palkintoina jaetaan

AKKORD-transistoriradio sekä
3 KPL. EP-ÄÄNILEVYJÄ
siis yhteensä 4 palkintoa.

Oheisella kupongilla tilaus käy mukavasti. Älä lähetä rahoja tavallisessa kirjeessä, mistä ne voivat hävitä, vaan joko postiosoituksena, kirjatussa kirjeessä tai maksamalla ne postisiirtotilille n:o 20518!

TÄHTI-SARJAT, Hämeentie 155, Helsinki.

Tilaan ROY ROGERSin vuodeksi 1961. Maksu 550:— seuraa oheisena, lähetetään postiosoituksena, maksetaan postisiirtotilille n:o 20518. (Tarpeeton pyyhitään yli).

Nimi: .....

Osoite: .....

.....

VILLIN LÄNNEN HISTORIA (14. jakso)

ETELÄVALTOJEN TIEDUSTELIJANA

Yhdysvaltain kansalaissota syttyi v. 1861. Etelävaltiot halusivat pitää orjansa, pohjoisvaltiot halusivat vapauttaa heidät. Wild Bill Hickok liittyi pohjoisvaltioiden joukkoihin. Sodan kestäessä hänen kokemuksensa erämaasodankäynnissä osoittautui hyvin arvokkaaksi. Hänestä tuli pohjoisvaltalaisten kuuluisin tiedustelija. Hän teki monta retkeä vihollisen puolelle vakoillakseen armeijassa vallitsevia oloja sekä häiritäkseen ja tuhotakseen vihollisen muona- ja ammuskuormastoja.

Kerran hän joutui vangiksi, ja kenttäoikeus tuomitsi hänet heti ammuttavaksi. Mutta hän pääsi pakenemaan mestausryhmän jo asetuttua valmiiksi ja saapui lentävässä laukassa vihollisten linjojen lävitse omalle puolelleen. Voidaan väittää, ettei näinä sodan vuosina ollut toista yhtä kuuluisaa sotilasta. Hänen rohkeutensa oli legendaarinen. Ja hänen kykynsä selvitä kiperistä tilanteista tuntui usein vallan taianomaiselta.

Sota päättyi etelävaltain häviöön. Mutta etelävaltalaisten Wild Billjä kohtaan tuntema viha ei päättynyt siihen. Fort Releyssa, joka oli tulvillaan kotiinsa palaavia hävinneen armeijan sotilaita, astui eräs etelävaltalainen tiedustelija sen pelipöydän ääreen, jossa Bill sillä hetkellä istui, ja tokaisi:

— Maksapa pois ne 35 dollaria, jotka olet minulle velkaa!

— Tiedät hyvin, etten ole sinulle senttiäkään velkaa, sanoi Bill rauhallisesti irroittamatta katsettaan kädessään olevista korteista.

Silloin tiedustelija, Dave Tutt nimeltään, tempaisi kultakellon, jonka Bill oli asettanut eteensä pöydälle, ja sanoi:

— Jos haluat tietää ajan, niin tule noutamaan kellosi torilta huomenna keskipäivän aikoihin. Ja tuo samalla ne 35 dollaria.

— Tulen ja otan sen takaisin revolverillani, sanoi Bill jatkaen rauhallisesti peliään.

Sovittuun aikaan Bill lähti majapaikastaan. Hän käveli rauhallisesti ja yksin. Hän asteli kohti Tutia, joka odotti häntä käsi revolverinsa perällä. Mutta Tutt ei koskaan ehtinyt vetää revolveria kokonaan kotelosta. Hän kaatui sitä ennen sydän luodin lävistämänä. Bill sujautti oman aseensa koteloon, kumartui kuolleen vastustajansa ylle ja poimi tämän taskusta kellonsa. Sitten hän kääntyi ja palasi hitain askelin majapaikkaansa vihamielisten sotilaiden uskaltamatta estää häntä.

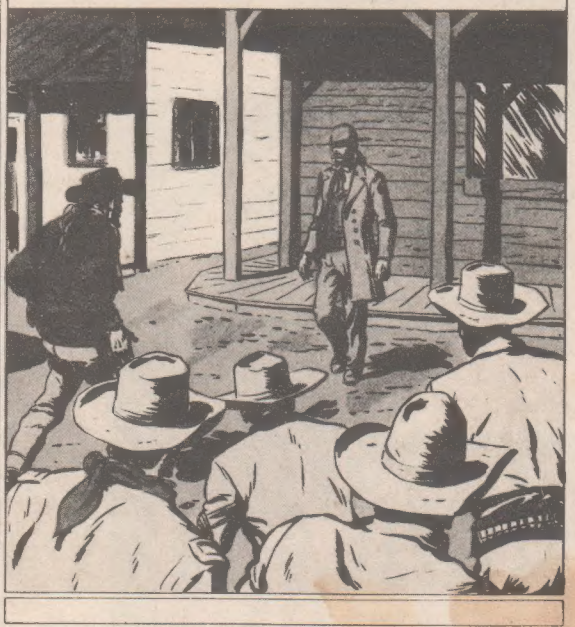

30:-

TEX

SEIKKAILU No 16

8. vuosik.

3 HYVÄÄ HALPAA JÄNNÄÄ

maanmainiot sarjakuvalehdet, koko perheen suosikit

TEX
VIIDAKKO
VILLI LÄNSI

Hurjia seikkailuja viidakossa, vuorilla ja preerioilla.

Kunkin lehden hinta vain **30 mk.**
Kokovuosikerta **550:-**

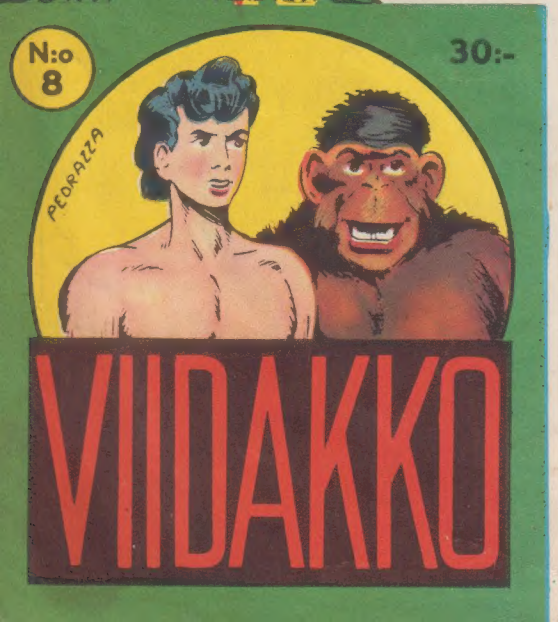

TÄHTI-SARJAT